

Krajina patřila vždy mezi základní témata poezie, přičemž básnické pojetí tohoto svebytného fenoménu se samozřejmě měnilo v závislosti na historickém a kulturním prostředí a v průběhu staletí podléhalo různým a estetickým konvencím. Předkládaná práce se však pokouší o "mapování" krajiny současně v dílech dvou britských básníků, Teda Hughese a Kennetha Whitea. Zároveň také sleduje určité paralely mezi jejich ztvárněním krajiny a pojetím prostoru v současné filosofii, zejména v knize Gilla Deleuze a Felixe Guattariho Tisíc piosin. Součástí úvodních úvah o krajině v první kapitole je pak mj. i krátké zamyslení nad pojetím přírody a krajiny v čínské kultuře a východní filosofii, k nimž se oba zmínění básníci, byť v různé míře, obraceli jako ke zdroji inspirace. Příroda, a tedy i krajina, která je "podobou a tvarem přírody" (8-Tchao), není v čínském myšlení a poezii projevem Stvořitele, ale něčím, co existuje samo o sobě (čínský pojem *zi-ran* označující přírodu lze přeložit jako "svebytnost" či "samo sebou"). Další čínský výraz pro přírodu, *cau-chua*, označuje "vznikání a proměňování" (Či "tvoreni a zanikání" a reflektuje tak chápání přírody jako neustále probíhajícího procesu, jehož součástí je i člověk. Toto vědomí sounáležitosti se projevuje i v přístupu k umeleckému ztvárnění krajiny, jehož předpokladem je eliminace vnímaného protikladu mezi subjektem a objektem, neboť "nahlížena jako objekt, věc není postizitelná, každá věc je poznatelná, jen poznáváme-li ji z ní same" (Zhuangzi).